

— Бѣдно животно! — каза тя. Ти не си било лошо. Ако ти нѣмашъ господарь, много ми се иска да те замѣстѣхъ съ моя Марко, който умрѣ отъ старость. Азъ съ тебе ще могъ да си носѣхъ нѣщата за продаване до пазаря, нъ ехъ, ти трѣбва да имашъ други господарь.

— На кого приказвашъ, бабо? — се обади едно дабродушно момче, което излизаше отъ кѣщи.

— Азъ говоря съ едно магарѣ, мило дѣте, което дойде само при мене и е тъй кротко, че не ми дава сърдце да го испѣдѣхъ.

— Я гледай, я гледай, бабо, колко кротичко! Азъ искамъ да го помилвамъ Малкото момче пристѣпни полегка, легка при мене, протегнѣ рѣжката си и взе да ме милва по главата.

— Ахъ, бабо, бабо! — Гледай какъ ми ближи рѣжката, — скачаше малкото момче, което бѣше едва на 7 години, радваше се и ме гладеше по главата.

— То е много кротко, баба, нъ не вѣрвамъ да бѣде безъ господарь. Кой ли пъкъ ще му е господарьтъ? . . . Я иди Боянчо съ него до сръдъ-село, при кръчмата гдѣто се събиратъ хората и питай на кого е това кротко животно.

Боянчо се качи на мене и отидохме до сръдъ селото. Той попита кръчмаря и много други хора за мене, но всички казвахъ че не ме познаватъ. Тогава ний трѣгнѣхме отъ кѣща въ кѣща да питаеме, нъ никой не ме познаваше. Най-послѣ ний се завърнѣхме при онази добра жена — бабата на Боянча. По пътя той не можеше да се варадва, за гдѣто не е намѣриль господаря ми. И той отъ далечъ още завика: „Бабо, това кротко животно не принадлежи никому. Какво да направимъ сега съ него когато не иска да се отдѣли отъ мене? Когато бѣхме сръдъ-село, като го закачахъ другитъ то бѣгаше отъ тѣхъ и идеше при мене та ми се радваше“.